O STAȚIE DE ALIMENTARE CARE NU VOIA SĂ RĂMÂNĂ ÎNCHISĂ

Secțiunea NOCLAR din Codul etic al profesioniștilor contabili

Acest studiu de caz a fost redactat de Mirela Păunescu, Academia de Studii Economice Bucureşti, România pentru pregătire stagiari CECCAR, Disciplina Etică si doctrină profesională.

Este conceput pentru a servi drept bază pentru discuţii în cadrul cursurilor, mai degrabă decât pentru a ilustra gestionarea eficientă sau ineficientă a unei situaţii profesionale sau manageriale.

Acest studiu de caz este o compilaţie ficţională, elaborată exclusiv în scop didactic. El se bazează pe informaţii generale, disponibile publicului, privind încălcările normelor de conformitate din sectorul distribuţiei de combustibil, aşa cum au fost relatate în presă. Organizaţia, persoanele, dialogurile şi cifrele descrise sunt în întregime fictive şi nu sunt menite să reprezinte nicio companie sau persoană reală. Pregătirea sa nu a implicat nicio cercetare de teren sau comunicat de presă al vreunei companii, fiind un studiu de caz bazat pe cercetare documentară şi cu detalii modificate.

© 2026, Mirela Păunescu, Academia de Studii Economice din Bucureşti. Nicio parte a acestei publicaţii nu poate fi copiată, stocată, transmisă, reprodusă sau distribuită sub nicio formă sau pe niciun suport fără permisiunea titularului drepturilor de autor.

O staţie de alimentare care nu voia să rămână închisă

Secţiunea NOCLAR din Codul etic al profesioniştilor contabili

În primăvara anului 2026, Ion Ionescu, un expert contabil autorizat cu cabinet propriu (membru CECCAR), stătea la biroul său şi verifica extrasul bancar lunar al unuia dintre cei mai vechi clienţi ai săi, Gaz Distrib SRL. Se ocupa de contabilitatea companiei de unsprezece ani şi cunoştea bine atât activitatea acesteia, cât şi pe acţionarii ei (implicaţi în conducerea operativă). Ceea ce vedea în acea după-amiază nu se potrivea însă cu imaginea pe care credea că o cunoaşte.

Gaz Distrib SRL, o societate mică, fără obligaţie de auditare, opera câteva staţii mici de transfer şi depozitare a gazului petrolier lichefiat (GPL) la periferia capitalei. Cu doi ani în urmă, după retragerea de către autorităţi, în urma unei inspecţii, atât a autorizaţiei de mediu, cât şi a celei de siguranţă împotriva incendiilor într-una dintre locaţii, proprietarul companiei notificase oficial autorităţile că unitatea urma să se închidă şi că vânzările de GPL din acea locaţie se vor opri. Ion înregistrase personal notificarea de închidere în evidenţele clientului şi, de atunci până luna trecută, întocmise doar o contabilitate minimă pentru locaţia respectivă: câteva comisioane bancare, salariul unui paznic, nimic mai mult.

Un site închis, dar încă activ

Documentaţia din faţa lui Ion spunea cu totul altceva. În ultima lună, în contul bancar alocat acelei staţii de incărcare s-au înregistrat sute de încasări separate (plăţi de pe card de la persoane fizice şi companii), iar altele sub formă de depuneri în numerar reprezentând banii cash înregistraţi pe casa de marcat. Fiecare dintre aceste tranzacţii bancare au fost înregistrate în evidenţele contabile ale companiei de către o contabilă angajată cu jumătate de normă sub o singură rubrică generică: „alte venituri din exploatare”.

Ion a discutat despre aceste înregistrări cu contabila angajată (economistă), care a ridicat din umeri şi a spus doar că proprietarul-administrator „se ocupa personal de vânzări şi avize” şi că ea doar înregistra tot ce apărea în extrasul bancar. Când Ion a vizitat locaţia în săptămâna următoare pentru a asista la inventarul anual (o formalitate pe care o îndeplinea de obicei în mai puţin de o oră, având în vedere că locaţia era, se presupune, inactivă de doi ani) a constatat că staţia de încărcare era perfect funcţională şi animată de câţiva nou-angajaţi şi clienţi care alimentau. Salariaţii şi casele de marcat fiscale erau toate declarate pe alte staţii de încărcare.

Întors la birou, a verificat, însă, pe site-urile autorităţilor, existenţa avizelor. În continuare, acestea apăreau ca fiind anulate. Confruntându-l pe proprietar, Ion a primit răspunsul că obligaţiile lui contractuale nu acoperă verificarea legalităţii activităţii, ci

doar înregistrările contabile. În plus intenţia societăţii era să depună actele pentru reautorizare, imediat ce va remedia disfuncţionalităţile care au dus la anularea avizelor. Până atunci, vânzările nu pot fi oprite deoarece profitul pierdut ar fi prea mare.

Oftând, Ion a pus cap la cap informaţiile pe care le avea acum: o unitate închisă oficial, fără autorizaţie de mediu valabilă sau autorizaţie de siguranţă împotriva incendiilor, care genera venituri inexplicabile din vânzări de GPL, şi angajaţi permanenţi care desfăşurau activitatea la acea staţie.

Contractul de prestări servicii al lui Ion cu EnerGaz acoperea ţinerea evidenţei contabile şi întocmirea situaţiilor financiare anuale; nu menţiona nimic despre atribuţii executive sau de altă natură privind operaţiunile clientului. Era conştient, de asemenea, de relaţia sa de lungă durată cu familia care deţinea afacerea, de onorariul premium încasat constant, pe care îl aducea acest contract, precum şi de faptul că nimic din ce aflase până atunci nu avea nicio legătură cu reglementările financiare contabile pentru a căror aplicare era responsabil.

Aşezat la biroul său în acea seară, Ion s-a gândit la ce ar trebui să facă în continuare, dacă era cazul, şi la ce era dispus să facă.